

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3Tos/63/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6421010468
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6421010468.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov JUDr. Štefana Nováka, LL.M. a JUDr. Jozefa Mikluša, na neverejnom zasadnutí dňa 20. júla 2022, v trestnej veci odsúdeného Q. A. za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. a iné, o jeho sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 4Nt/82/2021 zo dňa 27.04.2022, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného Q. A. **z a m i e t a .**

odôvodnenie:

Uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 4Nt/82/2021 zo dňa 27.04.2022 bol podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietnutý návrh odsúdeného Q. A., na povolenie obnovy konania trestnej veci vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom, v ktorej bol rozsudkom sp. zn. 2T/79/2015 zo dňa 22.06.2016, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/86/2016 zo dňa 06.09.2016, odsúdený za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., spáchaných formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por.

Proti tomuto uzneseniu podal odsúdený priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí dňa 27.04.2022 sťažnosť, ktorú odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 28.04.2022 a sám podaním doručeným okresnému súdu dňa 13.06.2022. Argumentoval tým, že sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu podal z dôvodu, že jeho výrok je nesprávny, je zrejme rozpor výroku s odôvodnením a pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré uzneseniu predchádzali, nakoľko toto porušenie mohlo spôsobiť nesprávnosť výroku uznesenia. Mal za to, že rozsudkom okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2T/79/2015 zo dňa 22.06.2016 mu bolo odopreté právo na prejednanie veci nestranným súdom a právo byť považovaný za nevinného vzhľadom na to, že rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2T/64/2015 zo dňa 15.04.2015, odsudzujúci jeho spolupáchateľa M. W. spôsobil zaujatosť posúdenia jeho veci a vyniesol ho senát v rovnakom zložení, kde bol ako sudca z povolania Q.. V. C., ktorý bol ako jediný sudca aj členom senátu pojednávajúcim v jeho trestnej veci. Zdôraznil, že skutkové vymedzenie trestného činu M. W., ktorý uzavrel s prokurátorom dohodu o vine a treste, bolo v dohode o vine a treste, v návrhu prokurátora na schválenie dohody o vine a treste a predovšetkým v rozsudku o schválení dohody o vine a treste sformulované tak, že výrazne zasiahlo do prezumpcie nevinoty, vo vzťahu k jeho osobe, pričom on na dohodu nepristúpil a spáchanie skutku lúpeže popieral. Ten istý Okresný súd Žiar nad Hronom a ten istý sudca Q.. V. C. skutok vo vzťahu k skôr odsúdenému, vtedy údajnému spolupáchateľovi M. W. v skoršom rozsudku sp. zn. 2T/64/2015 zo dňa 15.04.2015 definoval spôsobom, z ktorého bolo zrejme, že sa na tomto skutku rovnako podieľal Q. A., a to bez akejkoľvek zmienky o tom, že vina Q. A. nebola zákonným spôsobom preukázaná a bude predmetom samostatného dokazovania a rozhodnutia. Okresný súd de facto skorším schválením dohody o vine a treste rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2T/64/2015 zo dňa 15.04.2015, bez účasti Q.

A. a bez vykonania patričného dokazovania, tohto rovnako odsúdil za spáchanie toho istého skutku ako M. W.. Odsudzujúcu výrokovú vetu z konania voči M. W. následne doslova prekopíroval aj do rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2T/79/2015 zo dňa 22.06.2016.

Vyššie opísaným konaním Okresného súdu Žiar nad Hronom a konajúcim sudcom Q.. V. C. bol porušený článok 3 a článok 4 ods. 1 Smernice EP a Rady (EÚ) 2016/343 z 09.03.2016 o posilnení aspektov prezumpcie nevinny a práva byť prítomný na konaní pred súdom, ako aj článok 47 druhý odsek a článok 48 Charty základných práv Európskej únie. Zároveň bolo vo vzťahu k jeho osobe porušené právo na spravodlivý proces garantované čl. 6 ods. 1 Európskym dohovorom o ochrane základných ľudských práv a slobôd, ako aj článok 48 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie, garantujúci prezumpciu nevinny, ktorý je potrebné aplikovať s prihliadnutím na zásadu prednosti a účinnosti práva EÚ.

V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Európskeho súdneho dvora Európskej únie sp. zn. C-377/2018 zo dňa 05.09.2019, uznesenie sp. zn. C-709/2018 zo dňa 28.05.2020 a Rozsudok zo dňa 25.11.2021, sťažnosť číslo 63703/19, ktoré žiadal v konaní o povolení obnovy konania vykonať.

Odsúdený v písomných dôvodoch sťažnosti doručenej okresnému súdu dňa 13.06.2022 poukázal ešte na to, že rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci V. proti B. republike číslo 63703/19 zo dňa 25.11.2021 nespochybniteľne preukazuje, že mu boli porušené základné ľudské práva a slobody v pôvodnom konaní pod sp. zn. 2T/79/2015. Ohľadom tejto problematiky podal aj sťažnosť na Ústavný súd. Zdôraznil, že iná možnosť ako učiť súlad medzi rozsudkom sp. zn. 2T/79/2015 a „Dohovorom“ než cez povolenie obnovy konania neprichádza do úvahy. Bol toho názoru, že okresný súd mal postupovať podľa § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z., teda mal len skúmať možnosť nápravy negatívnych dôsledkov dotknutého rozhodnutia a už nemal skúmať podmienky uvedené v § 394 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. por., pričom mal postupovať v zmysle stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 44/2013 bod II. Ďalej uviedol, že na verejnom zasadnutí bola prítomná prokurátorka Q.. J.. C., ktorá bola činná počas celého priebehu v pôvodnom konaní, teda je dôvodná pochybnosť o jej zaujatosti v prejednávanej veci, preto navrhol, aby bola v zmysle § 31 ods. 1 Tr. por. vylúčená z tohto konania.

Navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a jeho návrhu na povolenie obnovy konania vyhovel a následne zrušil rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2T/79/2015 zo dňa 22.06.2022, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/86/2016 zo dňa 06.09.2016; alebo aby uložil okresnému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom.

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd sťažnostný zistil, že sťažnosť podal odsúdený ako oprávnená osoba v zákonnej lehote proti rozhodnutiu, proti ktorému bola prípustná. Následne preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým odsúdený podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom. Po uvedenom procesnom postupe dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd zo spisového materiálu zistil, že Q. A. bol rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 2T/79/2015 zo dňa 22.06.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/86/2016 zo dňa 06.09.2016, uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák., v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., spáchaných formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 06.09.2016.

Podaním doručeným okresnému súdu dňa 19.10.2021 odsúdený požiadal o povolenie obnovy konania vo veci vedenej pod sp. zn. 2T/79/2015. Návrh doplnil podaním zo dňa 14.03.2022 a dňa 21.03.2022, v ktorých poukázal predovšetkým na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci V. proti B. republike číslo 63703/19 zo dňa 25.11.2021. V ďalšom priebehu konania svoj návrh prostredníctvom obhajcu odôvodnil skutočnosťami, ktoré sú zároveň obsahom podanej sťažnosti.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por., obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 394 ods. 4 Tr. por., skutočnosťou skôr neznámou podľa odsekov 1 až 3 je aj

- a) rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého rozhodnutím prokurátora alebo súdu Slovenskej republiky alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody obvineného, ak negatívne dôsledky tohto rozhodnutia nemožno inak napraviť,
- b) strata účinnosti právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia podľa čl. 125 ods. 3 ústavy voči rozsudku vydanému na základe aplikácie takého právneho predpisu jeho časti alebo niektorého ustanovenia, ak tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný.

Skutočnosťou skôr neznámou v zmysle citovaného ustanovenia je potrebné rozumieť určitý objektívne existujúci jav, ktorý je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Dôkaz predtým neznámy môže byť taký dôkaz, ktorý v pôvodnom konaní nebol vykonaný, alebo taký, ktorý síce bol v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom. Existenciu nových skutočností v konaní o povolení obnovy konania je zároveň potrebné preukázať.

Pri posudzovaní podmienok obnovy konania podľa citovaného zákonného ustanovenia (§ 394 ods. 1 Tr. por.) súd hodnotí návrh z dvoch hľadísk, a to či ide o skutočnosti alebo dôkazy predtým súdu neznáme a zároveň či by tieto skutočnosti alebo dôkazy same o sebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi známymi už v pôvodnom konaní mohli viesť k inému rozhodnutiu, než je pôvodné právoplatné rozhodnutie uvedené v § 394 ods. 1 Tr. por.

Sťažnostný súd poznamenáva, že skúmanie, či nové skutočnosti alebo dôkazy sú tak kvalifikované, že sú spôsobilé same o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné, než pôvodné právoplatné rozhodnutie, sa realizuje porovnaním doteraz vykonaných dôkazov a doterajšieho skutkového zistenia uvedeného vo výroku právoplatného rozhodnutia, s dôkaznou silou a významom novo tvrdených skutočností a novo navrhovaných dôkazov. Pre pozitívne rozhodnutie o návrhu na povolenie obnovy konania musí byť výsledkom tohto skúmania dôvodný predpoklad pre možnú zmenu pôvodného právoplatného rozhodnutia.

V konaní o obnove sa však nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia, ale len otázka, či nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré boli v tomto konaní uplatnené, boli orgánom činným v trestnom konaní a súdu v čase rozhodnutia neznáme a zároveň, či by same o sebe alebo v spojení s inými dôkazmi boli spôsobilé odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste.

Uznesenie senátu okresného súdu, ktorým bolo rozhodnuté o zamietnutí návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, je správne a zákonné, a za také možno považovať aj jeho odôvodnenie, preto sa s ním krajský súd stotožnil a v podrobnostiach naň poukazuje na stranách č. 3, 4 a 5.

Odsúdeným namietané skutočnosti, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 2T/79/2015 vo vzťahu k jeho osobe došlo k porušeniu prezumpcie neviny, práva na prejednanie veci nestranným súdom a tým aj práva na spravodlivý proces, nie sú pre povolenie obnovy konania relevantné. Inštitút mimoriadneho opravného prostriedku obnovy konania je viazaný výlučne na existenciu skôr neznámych skutočností alebo dôkazov, ktoré sú spôsobilé odôvodniť iné rozhodnutie o vine, resp. treste odsúdeného. Odsúdeným namietané skutočnosti sú procesnej povahy, na odstránenie ktorých neslúži inštitút obnovy konania. Uvádzané skutočnosti možno považovať za dôvody pre podanie dovolania, ktoré v predmetnej trestnej veci odsúdený aj podával, pričom tieto boli uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo/91/2016 zo dňa 05.01.2017 a sp. zn. 2Tdo/85/2017 zo dňa 21.03.2018 odmietnuté. Naviac Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení uznesenia sp. zn. 2Tdo/85/2017 zo dňa 21.03.2018 vo vzťahu k odsúdeným namietanej zaujatosti sudcu Q.. V. C. konštatoval, že uplatňovaná okolnosť nepochybne bola, resp. musela byť odsúdenému v priebehu prvostupňového

alebo odvolacieho konania známa a v týchto štádiách ju neuplatnil, preto v zmysle § 371 ods. 4 Tr. por. nemôže byť táto okolnosť použitá ako podklad pre splnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) až g) Tr. por. Ďalej je potrebné zdôrazniť, že v pôvodnom konaní bol odsúdený zo spáchania skutku usvedčovaný nielen výpoveďou svedka (pôvodne spoluobvineného) W., ale jeho výpoveď bola tiež podporená výpoveďou svedka - poškodeného Q. F., ako aj svedkami J. Q. a Bc. M. B.. Sťažnostný súd dodáva, že návrh na obnovu konania nepredstavuje ďalší opravný prostriedok, ktorý možno využiť v prípade, ak odsúdený nebol úspešný v dovolacom konaní.

Keďže rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci V. proti B. republiky číslo 63703/19 zo dňa 25.11.2021 nesúvisí s trestným konaním vedeným na okresnom súde pod sp. zn. 2T/79/2015 a sp. zn. 2T/64/2015, súd prvého stupňa správne uzavrel, že nepredstavuje skutočnosť súdu skôr neznámu, ktorá by odôvodňovala obnovu konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. v spojení s § 394 ods. 4 písm. a) Tr. por.

Argumentácia odsúdeného poukazom na § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (uvedený zákon bol zrušený ku dňu 01.03.2019 - pozn. krajského súdu) a stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj 44/2013 bod II neobstojí, keďže v danom prípade nedošlo k strate účinnosti na vec sa vzťahujúcich ustanovení Trestného zákona, alebo ich častí podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v konaní Ústavného súdu Slovenskej republiky o súlade právnych predpisov.

S poukazom na predtým uvedené uložený úhrnný trest vo výmere 10 rokov nepodmienečne nemožno považovať za taký, ktorý by bol v zrejmom nepomere k závažnosti činov, za ktoré bol Q. A. odsúdený, ani k jeho pomerom, ani ktorý by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Záverom preto krajský súd konštatuje, že odsúdeným namietané skutočnosti a ním navrhované dôkazy nie sú v spojení s už skôr známymi dôkazmi takého charakteru a dôkazného významu, vzhľadom na dôkaznú silu a hodnotu, ako aj komplexnosť a rozsah dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní, aby mohli mať zásadný vplyv na právoplatné rozhodnutie o jeho vine a treste, resp., ktoré by mohli viesť k inému meritórnemu rozhodnutiu v uvedenom konaní.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por., nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Z uvedených dôvodov senát krajského súdu sťažnosť odsúdeného v súlade s citovaným ustanovením ako nedôvodnú zamietol, a to pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.